

АВТЕНТИЧНОСТ

- Какво е автентичен? – ме попита десет годишната ми дъщеря днес, докато я карах към училище.
 - Откъде я чу тази дума Катрин?
 - Лоша дума ли е?
 - Не. Просто ми е чудно откъде я чу.
 - Госпожата вчера каза да бъдем автентични. Щях да гледам снощи в гугъл какво означава, но забравих. Какво е автентичен, мамо?
 - Думата е архаична. Днес никой не я използва. Не ти трябва да знаеш значението ѝ. И без това няма да си автентична.
 - Защо няма да бъда? Като порасна няма ли да стана автентична?
 - Точно като пораснеш пък, съвсем няма да бъдеш. Хората в днешно време са всичко друго, но не и автентични. Страхуват се да бъдат такива. Имат сто лица.
 - Не те разбирам мамо. Кажи ми какво означава думата де! Не разбирам какво говориш.
 - Казах ти, не ти трябва да знаеш. Няма да ти влезе в употреба тази дума. Нито ти ще бъдеш автентична, нито ще я ползваш за определение на някой друг. Няма такива хора вече, които да наречеш автентични. Айде, слизай! И да си изядеш сандвича! Не да ми го връщаш пак вкъщи и да хвърляме храната!
- Катрин се нацупи. Слезе от колата и блъсна вратата. Докато шофирах към офиса, се замислих за автентичността. Можех ли да се определя като такава?! С огорчение трябваше да призная пред себе си, че и аз не бях автентична. Сменях маски, лица... Губех се в тях, намирах се, после потъвах... Зачудих се дали познавам автентичен човек. Може би единственият такъв, беше дядо ми. Автентичен до мозъка на костите си. Себе си до край.
- Прииска ми се да звънна на Катрин да ѝ обясня какво е "автентичен", но се сетих, че е в час по математика. Написах ѝ на вайбър:
"Прадядо ти Иван е автентичен."

"Искам и аз да бъда автентична." – след секунди ми отговори тя.